

Warszawa, dnia 7 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 729/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszów

protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

4. przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 7 października 2021 r.

5. sprawy J. R. syna M. i H., ur. (...) w G.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 180 a kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

9. z dnia 12 lutego 2020 r. sygn. akt II K 869/18

11. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 729/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 12 lutego 2020r., sygn. akt II K 869/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach	

	faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1 2.1.1.2	J. R.	oskarżony figuruje w Ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – ostatni wpis pochodzi 20 listopada 2018r. oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa z art. 180 a k.k.	dane z Ewidencji dane z KRK	127 129- 130
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1. 2.1.1.2	dane z Ewidencji dane z KRK	dokumenty wystawione przez uprawnione do tego podmioty, nie		

		wzbudzają zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
Zarzut			
Obrazę przepisów postępowania, to jest art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. poprzez naruszenie zasady ne bis in idem i skazanie oskarżonego za ten sam czyn, za który został on już ukarany	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

w sprawie V W 559/18		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie należy zaznaczyć, że nie ma racji skarżący twierdząc, iż postępowania, jakie toczyły się przeciwko niemu pod sygnaturami: V W 559/18 oraz II K 869/18 dotyczyły tego samego czynu, choć rzeczywiście ich przedmiotem było jedno zdarzenie historyczne.</p> <p>W sprawie rozpoznawanej obecnie (czyli w postępowaniu karnym) zarzut obejmował popełnienie przestępstwa z art. 180 a k.k., do którego doszło w dniu 10 maja 2018r. na ul. (...) w miejscowości Z. gm. R.. Do znamion tego występku należy zaś prowadzenie pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu i przez to nie zastosowanie się do decyzji właściwego</p>		

organu o cofnięciu
uprawnienia do
kierowania
pojazdami.

Tymczasem
postępowanie w
sprawie V W
559/18 dotyczyło
dwóch wykroczeń,
jakie miały miejsce
10 maja 2018r. na ul.
(...) w miejscowości
Z. gm. R., a zostały
zakwalifikowane z
art. 86 § 1 k.w. oraz z
art. 94 § 1 k.w. w zw.
z art. 6 ust. 1 pkt. 6
ustawy o kierujących
pojazdami.

Pierwszy z tych
przepisów
przewiduje
możliwość
orzeczenia kary
grzywny wobec tego,
kto na drodze
publicznej, w strefie
zamieszkania lub
strefie ruchu, nie
zachowując
należytej
ostrożności,
powoduje
zagrożenie
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym.
Drugi z kolei
uprawnia do
orzeczenia takiej
kary wobec tego,
kto na drodze
publicznej, w strefie
zamieszkania lub
strefie ruchu
prowadzi pojazd, nie
mając do tego
uprawnienia.

Trzeba już w tym miejscu zastrzec, że mogą się zdarzyć takie stany faktyczne, które rodzą jednoczesną odpowiedzialność zarówno na podstawie Kodeksu karnego (za przestępstwo) jak też i Kodeksu wykroczeń (za fragment zdarzenia stanowiący wykroczenie).

Możliwość taka, a wręcz powinność sądów orzekających wynika wprost z art. 10 § 1 k.w., który stanowi, iż jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie, z tym że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny. W razie uprzedniego wykonania łagodniejszej kary lub środka karnego zalicza się je na poczet surowszych.

Z powyższego wynika zatem, iż sam fakt postawienia J. R. zarzutu

popelnienia przestępstwa z art. 180a k.k. (i skazanie za ten czyn), nie przekreślał możliwości ukarania go za wykroczenie określone w art. 86 § 1 k.kw., to jest spowodowanie kolizji drogowej. Toteż wydanie wyroku skazującego w sprawie V W 559/18, za czyn popelniony w tym samym miejscu i czasie co zarzucane w sprawie karnej przestępstwo, samo przez się nie tworzyło powagi rzeczy osadzonej, do której odwołuje się art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. Podkreślić również trzeba, że skoro – zgodnie z tym przepisem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zostało wydane pomimo to, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone, to oczywistym jest, że przepis ten nie mógł znaleźć

zastosowania w niniejszej sprawie. Powaga rzeczy osądzonej zachodzi bowiem tylko wtedy, gdy w innym, prawomocnie zakończonym postępowaniu (co w dacie wydania zaskarżonego wyroku, to jest w dniu 12 lutego 2020r. nie miało miejsca, gdyż wyrok w sprawie V W 559/18 uprawomocnił się w dniu 27 marca 2020r.) rozstrzygnięta została kwestia odpowiedzialności karnej za ten sam czyn (co także nie nastąpiło, albowiem sprawa V W 559/18 dotyczyła popełnienia dwóch wykroczeń).

Uwzględniając jednak treść apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego należało natomiast rozważyć wzajemne relacje między odpowiedzialnością za występki z art. 180 a k.k. a wykroczeniem z art. 94 § 1 k.w., gdyż istotnie nie jest możliwe jednoczesne skazanie za TEN SAM GFRAGMENT CZYNU, potraktowany raz

jako wykroczenie, a w innej sprawie – jako przestępstwo. Stwierdzić zatem trzeba, że odpowiedzialność za czyn z art. 180 a k.k. jest niejako „kwalifikowaną” formą czynu zabronionego polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym bez wymaganych uprawnień. Zakres pojęciowy obu tych czynów jest tego rodzaju, iż każde zachowanie będące występkiem z art. 180 a k.k. zawiera w sobie, w sposób oczywisty, znamiona czynu zabronionego z art. 94 § 1 k.w (to jest prowadzenie pojazdu mechanicznego bez uprawnień), a dodatkowo dla możliwości przypisania przestępstwa wymaga ustalenia, iż jednocześnie zachowanie to wiązało się z niezastosowaniem się sprawcy do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Innymi słowy, o ile wystąpi ta przesłanka kwalifikująca – sprawca odpowiada

za przestępstwo. Jeżeli zaś zebrane dowody wskazują, iż taka decyzja nie istniała lub utraciła moc prawną, wówczas sprawca ponosi odpowiedzialność wyłącznie za wykroczenie.

Warunkiem poniesienia odpowiedzialności karnej na podstawie art. 180a k.k. jest bowiem nie tyle samo zachowanie polegające na kierowaniu pojazdem bez posiadania uprawnień (taki czyn penalizowany jest przez art. 94 § 1 k.w.), ale zachowanie takie musi być powiązane z niezastosowaniem się do wydanej uprzednio decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Tak więc przestępstwo z art. 180a k.k. może popełnić tylko osoba, wobec której decyzja administracyjna zapadła i tylko w okresie, na jaki cofnięto tą decyzją uprawnienia do kierowania pojazdami

mechanicznymi.
Zarazem, w okresie
uwidocznionym w
decyzji o cofnięciu
uprawnień osoba,
wobec której
zapadło takie
rozstrzygnięcie nie
może ich odzyskać.
Cofnięcie uprawnień
może nastąpić w
drodze decyzji
administracyjnej.
(patrz: wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23 lutego 2021r.,
sygn. V KK 541/20).

Z dokumentu na
karcie 16 akt sprawy
wynika niezbicie, iż
w dniu 8 maja 2013r.
zapadła wobec J. R.
decyzja o cofnięciu
oskarżonemu
uprawnień do
kierowania
pojazdami kategorii
B, przy czym
miała ona charakter
bezterminowy.
Powodem jej
wydania nie było
bowiem orzeczenie
sądu o zakazie
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych na
określony czas, po
którym to czasie
oskarżony mógłby
podjąć kroki prawne
celem odzyskania
prawa jazdy, lecz
przekroczenie przez
oskarżonego w ciągu
jednego roku 24
punktów za
naruszenie
Przepisów ruchu

drogowego oraz niestawiennictwem J. R. na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji. Z samej treści i istoty decyzji wynika, że nie określała ona z góry okresu, na jaki zostało cofnięte uprawnienie do kierowania pojazdami bowiem możliwość ponownego ubiegania się przez oskarżonego o uzyskania uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych (czyli przystąpienia do egzaminu) zależała od tego, aby uległa zmniejszeniu (zatarciu) liczba punktów karnych (poniżej 24), której przekroczenie wiąże się z utratą uprawnień – skierowaniem na egzamin sprawdzający kwalifikacje.

Ponieważ jednak, jak wynika z danych Ewidencji (k. 127) oskarżony dopuszczał się kolejnych wykroczeń drogowych, punkty te nie uległy zatarciu, a tym samym wspomniana decyzja (zresztą nie kwestionowana przez oskarżonego) obowiązywała w

<p>dacie czynu i nadal obowiązuje.</p> <p>W tym stanie rzeczy słusznym i znajdującym oparcie w materiale dowodowym było uznanie przez Sąd Rejonowy, że J. R. dopuścił się zarzucanego mu występku z art. 180 a k.k., natomiast może wymagać rozważenia prawidłowość uznania jego winy w zakresie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.</p>				
<p>Zarzut</p>				
<p>3.1.</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 6 k.p.k. – poprzez naruszenie prawa do obrony oskarżonego wyrażające się</p> <p>w przeprowadzeniu rozprawy pomimo nieobecności na niej oskarżonego i należytego usprawiedliwienia tej nieobecności, co uniemożliwiło oskarżonemu ustosunkowanie się do meritum sprawy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie jest zasadny. Z akt sprawy wynika, że już na etapie postępowania sądowego, w związku z sygnalizowanymi przez oskarżonego kwestiami dotyczącego sfery psychiki, został dopuszczony dowód z opinii biegłych psychiatrów, którzy jednoznacznie stwierdzili - nie rozpoznając u J. R. choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego - że oskarżony cierpi wprawdzie na zaburzenia depresyjne, ale stan ten nie stanowi przeszkody do jego udziału w postępowaniu sądowym, w którym jest w stanie bronić się w sposób samodzielny i rozsądny (k. 65). Pomimo tej opinii oskarżony nie stawiał się na termin rozprawy w dniu 18 grudnia 2019r. (k. 84), dzień wcześniej przesyłając wniosek o jej odroczenie, do którego dołączył kopię zwolnienia lekarskiego wystawionego</p>		

również tego dnia – na okres dwóch tygodni, przy czym przyczyną wystawionego zwolnienia miało być schorzenie opatrzone symbolem F32, a więc należące do grupy schorzeń o podłożu psychologicznym. Wniosek ów został wówczas uwzględniony przez sąd meriti, który odroczył rozprawę do dnia 12 lutego 2020r.

Na ten termin oskarżony również się nie stawił, przesyłając – podobnie jak uprzednio – dzień wcześniej wniosek o jej odroczenie motywowany „przewlekłą depresją”, na potwierdzenie czego przedstawił zaświadczenie, z którego wynikało, że jest niezdolny do stawiennictwa w sądzie w terminie od 1 do 14 lutego 2020r., a więc przez okres **4 dni.** (k. 89 – 90). Dodać należy, że podstawą wystawienia przez lekarza sądowego stosownego zaświadczenia, było zwolnienie uzyskane od tego samego

lekarza co
uprzednio,
powołującego się na
ten sam symbol
choroby.

Sąd Rejonowy nie
uwzględniając tego
wniosku, zasadnie i
wyczerpująco
umotywował swe
stanowisko słusznie
odwołując się do
treści opinii sądowo
– psychiatrycznej,
która przecież
dotyczyła tych
samyh okoliczności
(schorzenia w
postaci depresji), do
której dwukrotnie
odwoływał się
oskarżony. Co więcej
– słusznie Sąd
dostrzegł, że stan
chorobowy
oskarżonego
ujawnia się tuż przed
terminem rozprawy
(co być może
byłoby zrozumiałe),
ale ustaje już
krótco po niej.
Trudno zakładać, że
przewlekła
depresja”,
uniemożliwiająca
normalne
funkcjonowanie
trwa zaledwie 4 dni
zwłaszcza, że biegli
psychiatrzy badający
oskarżonego takiej
depresji nie
stwierdzili, odnosząc
się do reakcji,
zaburzeń o podłożu
depresyjnym. Należy
więc zgodzić się z
Sądem Rejonowym,

że w tych okolicznościach uzyskanie przez J. R. zaświadczenia lekarskiego nie stanowi należytego usprawiedliwienia nieobecności, gdyż jest jedynie złożeniem pisma zgodnego z wymogami formalnymi, ale w swej treści nie odpowiadającego rzeczywistości.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że skoro skarżący sformułował w apelacji stosowne zarzuty, to zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy obowiązany był rozpoznać sprawę w granicach zarzutów stawianych rozstrzygnięciu.

Niezależnie od zarzutu opartego o part. 439 k.p.k. (o czym była mowa wyżej) oskarżony stawiał zarzut obrazy art. 6 k.p.k. Trzeba jednak przypomnieć, że przepis art. 6 k.p.k. jako zawierający generalną zasadę procesu karnego, tj. zasadę prawa do obrony, nie może stanowić samoistnej podstawy odwoławczej. O ile skarżący zarzuca

skarżonemu
orzeczeniu
uchybie
przewidzianej w tym
przepisie zasadzie
procesowej to
powinien przywołać
tą normę, ale w
związku z innym
przepisem, który -
jako realizujący tą
zasadę - został także
naruszony. (por.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
27 lutego 2019 r.,
sygn. III KZ 10/19).
Tego jednak autor
apelacji zaniechał.

Dużo bardziej
istotne jest jednak,
że powołując się
w istocie na
wystąpienie
względnej przesłanki
odwoławczej z art.
438 pkt. 2
k.p.k. (to jest
obraza przepisów
postępowania),
oskarżony nie
wykazał – nie podjął
wręcz takiej próby
– aby zarzucane
uchybie mogło
mieć realny wpływ
na treść wyroku,
a tylko wówczas
istniałyby podstawy
do uwzględnienia
omawianego zarzutu
(patrz:
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
25 sierpnia 2020r.,
sygn. IV KK 739/19).
Nie spełnia bowiem
takiego wymogu
samo stwierdzenie

<p>skarżącego, jakoby poprzez jego nieobecność na rozprawie głównej Sąd Rejonowy nie był w stanie zapoznać się z jej całokształtem (zwłaszcza gdy chodzi o kwestię wydania wyroku w sprawie V W 559/18). Z treści apelacji oskarżonego wynika, że nie kwestionuje on w istocie ani stanowiących podstawę wyroku ustaleń faktycznych ani rozważań natury dowodowej czy wreszcie podstaw wymiaru kary. Naruszenie prawa do obrony miało skutkować zaistnieniem uchybienia z art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. Skoro jednak – co zostało wykazane wyżej – do takiego uchybienia nie doszło, to tym samym nie wystąpił skutek zarzucanego naruszenia art. 6 k.p.k., poprzez jego wpływ na treść orzeczenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

jednego czynu i wymierzenie kary grzywny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Najpierw należy zaznaczyć, że wniosek ten, w świetle zarzutów apelacji, był niezrozumiały. Jeżeli bowiem skarżący twierdził, iż orzeczenie obarczone było bezwzględną przesłanką odwoławczą, to powinien był dopomagać się jego uchylecia i umorzenia postępowania bądź – w wypadku zarzutu z art. 6 k.p.k. – przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu.</p> <p>Niezależnie od tego stwierdzić należy, że wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie gdy ż zmiana orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze nastąpić może tylko wtedy, gdy rozstrzygnięcie to jest rażąco, niewspółmiernie</p>			

surowe – co w sprawie niniejszej nie miało miejsca. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku szczegółowo i przekonująco wykazał, dlaczego karą odpowiadającą dyrektywom art. 53 k.k. jest jedynie kara pozbawienia wolności (która może być odbywana w systemie dozoru elektronicznego), zaś autor apelacji, poza sformułowaniem wniosku o zmianę wyroku, nie podjął polemiki z tym stanowiskiem.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie o winie i karze		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wobec niezasadności apelacji oskarżonego co wykazano w punkcie 3.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych	Zgodnie z art. 624 k.p.k., sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie co do winy	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana